

întilnirea cu poezia lui Eminescu"¹ (*O, mamă...* tradusă de Krasko mai târziu). Experiența literară se suprapune unei experiențe de viață (sentimentele de duioasă dragoste pentru mama sa, fire opusă tatălui cu înclinații tiranice) dând naștere unei poezii care diferă de modelul eminescian, dar nu-l exclude. Între cele două poezii există totuși și alte diferențe decât cele legate de genă. Pe când Eminescu stînd la mormîntul mamei sale meditează asupra propriei sale morți, exprimând aceeași dorință de extincție, caracteristică lui, poezia lui Krasko, cu excepția asemănării dintre primele versuri, este în întregime o mărturisire de dragoste față de mama sa la sînul căreia poetul caută mîngiere și alinarea suferințelor. Nu există vreo asemănare cu poezia lui Eminescu nici din punct de vedere prozodic, fără să mai vorbim de faptul că mica elegie kraskiană este o sentimentală compunere adolescentină, a cărei republicare, în viață fiind, poetul n-a mai îngăduit-o. Pentru a doua oară este retipărită abia în ediția completă a poeziilor sale din 1966, în care a mai fost inclus un fragment de poezie *Doar ei*, evident, un exercițiu după *De ce nu-mi vii*.

O poezie tipic romantică, în care peisajul, personajele și sentimentele sînt eminesciene, este *Singuri în codru*.

Sami sme v hore. V brehu potôčka
šepcem ti lúbost', zieram ti v očká.

Ty kloníš hlavku na moje ruky.
Tesknotou znejú sféc našich zvuky.

Slza sa perlí v tmavom ti oku.
Klesáme kamsi v dumu hlbokú.

Šumí háj tíško, padaju listy.
Vymiera v d'alke hlas zvona čistý.

În traducere liberă :

Veghem în codru, singuri, la ape de izvor,
Din ochi îți sorb privirea și îți șoptesc amor.

Tu capul să ți-l culci ușor pe al meu braț.
Amar se zbate pieptul de doruri și nesaț.

În ochii tăi ca noaptea o lacrimă sclipește.
Ne prăbușim aevea în volburi de poveste.

Își cerne codrul frunza pe tainice cărări
Și dangătul de clopot se pierde în depărtări.

Poezia este presărată cu mai multe elemente din arsenalul poetic eminescian : codrul și apele de izvor, care formează cadrul unor confesiuni amoroase, gestică specifică, culcarea capului pe brațele poetului, apoi codrul care freamătă și își scutură frunza precum și sunetul care pierde în depărtare, imagine frecventă la Eminescu și repetată, după cum am văzut, și de Krasko în poezia *E târziu*.

¹ M. Gafrik, *Súborné dielo Ivana Krasku I*, ed. cit., p. 215.